

Pospíšil, Ivo

Překonat samotu

Opera Slavica. 2003, vol. 13, iss. 1, pp. 43-44

ISSN 1211-7676

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/117706>

Access Date: 29. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Prekonat samotu

Sú také chvíle... Antológia ukrajinskej poézie na Slovensku. Zostavil, predslov a poznámky o autoroch napísal Ivan Jackanin. Preložil Juraj Andričfík. CUPER, Prešov 2002.

Název našej krátkej recenzie parafrázuje titul predmluvy ukrajinského prozaika, rektora a univerzitného učiteľa Ivana Jackanina, ktorý v slovenskom originále znie *Prelomíť bariéry osamotenosti*: jde o osud a svébytnosť ukrajinského etnika na Slovensku a o jeho duchovní výtvyry. Antologie má svá úskalí, jichž si je sestavovateľ vedom, ale argumentem môže byť již to, že posledná básnická antologie ukrajinskej literatury na Slovensku vyšla pred 20 lety a antologie drobné prózy v roce 1990. Pociť samoty proniká každé etnikum, ktoré žije uprostred jiných národních celků, jimž se přizpůsobuje, ale mezi nimiž si chce uchovať svou jedinečnost. To se Ukrajincům na Slovensku (dříve tedy i našim Ukrajincům) vcelku daří: vydávají časopis *Duklja* a dost publikují, zejména ve svém přirozeném centru Prešově (Prjašiv). Problém Ukrajinců a Rusínů je natolik složitý, subjektivní a historicky proměnlivý, že se jím zde zabývat ani nemůžeme.

Sestavovateľ zařadil do antologie básničky narozené ve 30. a 40. letech 20. století, jde tedy o starší a starší střední věk, chybí tu generace mladší a nejmladší: Eliáš Galajda se narodil 1931, Anna Kocúrová a Vitalij Konopelec 1948 – to je časové a generační rozptěí tohoto svazku.

Základní tóninou antologie je smutek a nostalgie, obecně známá ukrajinská lyrická: solidní slovenský preklad vystihl tuto tóninu i specifickou slovenskou poetikou. Poezie Eliáše Galajdy (roč. 1931) charakterizuje smutek po rodině, matce, téma osudovosti a loučení (*Vyveštila veštkyňa*): vzpomínkovosť tu podtrhuje rostlinná symbolika. Sergej Makara (roč. 1937), jehož báseň se dostala do titulu celé antologie, je spíše básníkem milostné zkratky a etického imperativu (*Láska*, 1967; *Sú také chvíle*: Tak teda žijem: v srdci planie vzdor/ ku všetkému, čo špiní rodný dvor/ a suchým býlím zastieľa nám ráno...“). Vasil' Kočemba (roč. 1937) je spíše elegického a tragického založení (*Samota*: „Vrát' sa ku mne, nádej,/ tak ťažko mi je na srdci, vrát' sa, vrát'.../ Som sám. Tichý a pustý/ je nás sad./ A k tomu uplakané chmáry/ v dialke nad Tatrami/ vypletajú ako pavučinu/ svoje piesne dažďovými niťami. // Ktovie, ako dlho ešte musím/ íst' slzavým údolím?/ Kto sa beznádejne zal'úbil,/ ten si najťažší osud vyvolil./ Vrát' sa ku mne, nádej, /tak ťažko mi je na srdci, vrát' sa, vrát'.../ Som sám. Tichý a pustý/ je jesenný sad.“). I u Jozefa Zbihleje (roč. 1938) se objevuje jakýsi etnický smutek, vykořeněnost a pomíjivost (*Pominuteľnosť*: „Nemôžeme sa vrátiť./ Máme za sebou Rubikon,/ lesné čistiny./ javoriny, bučiny./ bystriny, zem,/ vyčítavé a prekrútené slová./ A nie sme tí,/ čo sme boli včera.“). Poetika chladu, nepohody, podzimních kaluží a všudypřítomného stesku prostouje také poezii Jozefa Šelepce (1938), poněkud deklarativně a pateticky zněj některé verše Štefana Hostiňáka (roč. 1941): „Tu stojím, na západnej hranici/ azbuky, ošklbaný, štvaný, zbitý./ Náporom nepriateľov konca-kraja nieť/ útoky sú môj každodenný chlebič.“ (*Strážca pokladov*). Miroslav Németh vnášá do pohříchu takřka výlučně rustikální poezie prvky urbanismu (*Zlomky z mesta, Báseň z deviateho poschodia*), nicméně ani jeho ani Milana Bobáka (roč. 1944) neopouští elegičnosť (*Elégia*: „Na nebi hviezdy zháša ktosi/ a cestu kdesi stratil deň./ Modlí sa stavec, v žiali prosí/ o zázrak, ktorý prísť má sem.“). I když poezie mladší generace (Anna Kocúrová, Vitalij

Konopelec, oba roč. 1948) je přece jen jiná (pestrobarevnější, nikoli tak jednostrunná), i ona je pevně zakotvena v hlubinách národního bytí svými tématy a pocity (žal, zranitelnost, smutek, modlitba).

Pěkně se čte tato Jackaninova antologie, která je také jistě výrazem sestavovatelova nitra a generačního pocitu, veselost však nevzbuzuje: nakolik je existence ukrajinské literatury na Slovensku časově a generačně vymezena, nakolik je – oproti literatuře z „velké země“ – specifická, nakolik se uchycuje i u mladších, kteří jsou ještě více spjati se slovenskými vrstvami života? Nakolik se její situace podobá slovenské poezii na Balkáně, nebo polské na Těšínsku a jinde? To jsou otázky, na něž může odpovědět antologie té nejmladší poezie a prózy – pokud ovšem nebude velkým problémem ji sestavit.

Ivo Pospíšil

Tvorčist' Lesi Ukrajinky u vymirach porivnjal'noho literaturoznavstva. Zbirk naukovych prac' Zahal'na redakcija Romana Mnychy. Drohobyč (Kolo) 2001, 148 s.

Der vorliegende schmale Band versammelt insgesamt fünfzehn auf ukrainisch verfaßte, jeweils mit einer englischen Zusammenfassung versehene Beiträge einer Tagung des Lehrstuhls für ausländische Sprachen und Komparatistik der Pädagogischen Universität Drohobyč, die am 1. März 2001 anlässlich des 130-jährigen Geburtstages von Lesja Ukrajinka stattgefunden hat. In einer kurzen Vorbemerkung artikuliert Roman Mnych als Herausgeber die bescheidene Hoffnung auf ein Publikum von rund zehn Personen und schreibt, daß die Arbeit auch dann nicht vergebens gewesen sei, wenn der Band seinen Weg zu lediglich einem einzigen Leser finden würde. Nun wünscht man dem Band sicher einen stärkeren Widerhall in Fachkreisen, muß aber dennoch auf dessen inhaltliche Defizite hinweisen. Neben dem recht heterogenen und nicht immer ansprechenden Niveau der einzelnen Beiträge betrifft dies in erster Linie den Umstand, daß insgesamt nur acht Aufsätze (also knapp mehr als die Hälfte) komparatistische Fragestellungen behandeln und damit der im Titel des Bandes angeführten Thematik auch tatsächlich entsprechen. Wer also unter den Vorzeichen der Vergleichenden Literaturwissenschaft an den Band herangeht, wird doch leicht enttäuscht sein.

Die sechs zuvor erwähnten, komparatistisch ausgerichteten Beiträge setzen sich sowohl mit Lesja Ukrajinka selbst als rezipierender Instanz wie auch mit ihrem literarischen Werk als Objekt der Rezeption in einem internationalen Kontext auseinander, wobei das methodologische Rüstzeug dafür ganz eindeutig im Zeichen eines deskriptiven, faktographisch geprägten Ansatzes steht. Den Voraussetzungen von Ukrajinkas Beschäftigung mit internationalen literarischen Quellen spürt **Danylo Kuzyk** in seinem Beitrag zu den bemerkenswert breit gefächerten Fremdsprachenkenntnissen Ukrajinkas nach; Kuzyk zitiert dabei aus den Briefen der Autorin und zeigt, wie Ukrajinka Fremdsprachen konkret erlernte. **Petro Mac'kiv** skizziert die Entlehnungen aus dem Russischen, darunter auch aus Puškins *Boris Godunov*, derer sich Ukrajinka in ihren Briefen bedient hat. Zwei Beiträge setzen sich mit der Aufnahme der Antike in Ukrajinkas Werk auseinander. **Svitlana Vynar** zeigt anhand der Szene *Ivihenija v Tavridi*, wie